

Notes du mont Royal

WWW.NOTESDUMONTROYAL.COM

Cette œuvre est hébergée sur «*Notes du mont Royal*» dans le cadre d'un exposé gratuit sur la littérature.

SOURCE DES IMAGES
Google Livres

MUSÆI, MOSCHI & BIONIS, QUÆ EXTANT OMNIA:

Quibus accedere quædam selectiora THEO-
CRITI Eidyllia.

Impressa majore Characterè, Sculpturâ ador-
nata, Latinóque Carmine reddita, Græcis è regione
appositis.

AUTORE DAVIDE WHITEORDO.

— *Vos exemplaria Græca*
Nocturna versate manu, versate diurna, Horat.
Museum ante omnes — Virg.

LONDINI,

Typis Thomæ Roycroftij, Impensis Jo. Martin,
Jac. Allestrye, & Tho. Dicus, ad insigne Campanæ
in Cœmiterio D. Pauli, M DC LIX.
C19

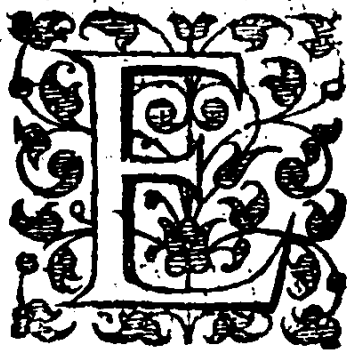

NOBILISSIMO,

Atq; omni virtutum genere excultissimo
viro,

EDOARDO BISSÆO,

ARMIGERO.

O animo semper fui (vir excultissime) ut si quid tuis virtutibus, & in literas studio & pietate dignum exhiberi possit, id non privati hominis officium, sed publicum literatorum omnium munus esse censendum : quibus præsidio destitutis apud te Asylum, afflictis & egenis perfugium, caligantibus amicum semper lumen apparuit. Atq; cum me tanto molimini imparem confiteri

*necesse habuerim, tum ingenii tui spectatissimū
acumen ab ejusmodi conatu deterrebat, quod
semper impensè adeo excoluisti, ut nec medio-
cria, nedū levia jam desiderare vel amplecti pos-
sit. Hæc mecum reputans (vir dignissime)
jam labascere, & animum despondere cœperam,
nisi qui me prius benignis affectibus obstrictissi-
mum habebas, idem non modò hortatu erexisses,
sed insuper mandato adegisses: cui ego reniti
nec debeo nec volo. Non me utique latet, quā
livida Zoilorū tempestas in me mox sit ingru-
tura, nec defuturos arbitror, qui de hoc opere, ne-
dum viso, judicium sint laturi, cū tot tantōsq;
viros hujus, quam peto, gloriæ rivales habeam.
Sed neq; Heinsij nitor, Politiani laus, aut Vul-
canij elegantia nobis hoc campo decurrendi li-
bertatem ademerunt. Floruerunt illi suorum
temporum illustres, & gloriam, quam meruere,
ingentem reportarunt: eam neq; invidemus illis,
neque de laude certamen instituimus. Illi ni-
mirū aureo & præfulgente amictu Poëtas hosce
insignes condecorarunt, sed hic (quē nos damus)
ornatus, crassu. licet & rudi stamine intextus,
aliquibus*

*a.iquibus fortasse arridebit : nam novū quid ut-
cunq; offerimus, cui si splendor & eximia maje-
stas absit, ipsam varietatē lector amplectatur. At
tu (vir Nobilissime) Bucolicos hosce (qui tui
jā esse gestiunt) genibus tuis advolutos suscipe
& tuere. Si verò post tantas sollicitudines, post
tua clarissima studia, quibus orbē terrarū con-
locupletasti, aliquid etiamnū otij intervenerit,
hæc qualiacunque benigno, & quo soles
vultu respice: quod si facere non dedigneris,
omni exolutus metu ad ulteriora animum ad-
jiciet*

Vobis obsequentissimus,

DAVID WHITFORDUS.

A 3 MUSURI

MUSURI in MUSÆUM.

Portabant Veneri sollennia sacra quotannis
Vicini, & Sesti visebant Templata frequentes :
Quos crudelis Amor contento aspexerat arcu.
Protinus exiliit nervo depulsa sagitta,
Inque Sacerdotis Cythereæ pectore fixa est.
Inde volans penetrat formosi corda Leandri.
Ergo utriusque novus præcordia perfurit ardor,
Et facis auxilio tædis thalamoque fruuntur.
Illa sed immiti gestans sub pectore ferrum,
Prodidit incautos pelago crudelis amantes,
Tum Venus, & cum præreptâ face vita recessit.

In MUSÆUM.

Æmula sunt Divum quoque pectora, Marsque
 laboris
Præmia carminibus jactat habere sui.
Non potuit post tot jactantem ferre Triumphos,
Cum mare, cum terras perdomuisset Amor.
Musæumque jubet flammæ exponere amantum,
Decerptâque prius virginitate, necem.
Laudetur paucis describens versibus ista,
Quæ tua perfecit, parve Cupido, manus.

ΜΑΚΡΟΥ ΜΟΥΣΟΥΤΡΟΥ.

Νὸς ἔλω ἀνὰ Σητόν, ἀγνοεὶ ἦγε θυηλὰς
Ἐπιπρωγυῖαι πωδόντες ἐτήσιοι· αὐτὰρ ὁ τόξοι
Οὐλος ἔρας βάσταζε, διοιτεύσαι δὲ μεμνῶας,
Οὔρεα διδύλλεσκε, πικρὸν δ' ἴηται οἷόν
Μηβὸς ἐπ' ἀρήτειραι, ὅπι πέρχων δ' ἐπελάσθη
Ἡπατι Λειάνδροιο, κόρης φρένας αἴψα τρήσας.
Ἀμφοτέροι δ' ἐπόθον, αὐτῷ πεφορημένοι οἷσιν
Ἀλλήλων ἀποιαντο, γάμοι δὲ σιωπῶντα λύχιοι
Λαθρυδίων θήκατο, σιδήρειον δὲ λελογχῶς
Αἶμα πολυπλάγκτης πρῶδ' ἔκχευεν ἀέλλας,
Καὶ σφε φάγες μὲν ἄμερον, ἄμερον δὲ καὶ φιλοτήτων.

Τῷ εἰς ΜΟΥΣΑΙΟΝ.

Καὶ φρένας ἀδρήτεια θεῶν ἔλε· δὴ γὰρ αἰοιδῶς
Στεῦτο λαχεῖν Ἀρης μοῦνος ἀποινα πόισιν.
Τῷτο κλύων νεμέσῃσ' ὅτ' ἐοῖς ἐπεινώσθην ἔργοις
Ἀχλὺς ἄδλω, Ἀρεὸς τ' ἔχιδεν ὕβειν Ἐρως.
Μύσασθαι δ' ἐπέτελλε. ὅδ' ἐκλήϊζε πειθειώται
Οἷσιν ἀποδρέψαι παρθεῖνης χαλυχας.
Αἰνείδω δὲ μικρῇσιν ὅπι τήϊας σελίδεσσιν,
Οὐδ' ὀλίγαις παύζων χερτὴν ἔοργεν Ἐρως.

MUSÆUS

M U S Æ U S.

DIVA facem memora tacitos quæ
 vidit amores ,
 Et nantem in tenebris , vectósque
 per alta jugales,
 Fœderáque æternam Auroræ fu-
 gientia lucem,
 Nocturnísque thoris sociatam Seston Abydo.
 Fax & Leandri nantis sonus impulit aures ,
 Fax quæ furtivæ Veneris præntuncia lucet,
 Obscurásque Herûs exornat prævia tædas.
 Quam pater ætherius (quoniam prælusit amantum
 Ignibus) emeritam superaddere debuit astris ,
 Sponfarúmque decus dixisse & sidus amorum.
 Quæ socio ardentes solata est lumine curas,
 Et thalami insomnis fidissima nuncia fulsit,
 Cùm nondum flassent hostili turbine venti.
 Sed tristes utriúsque mihi (Dea) præcipe casus,
 Extinctámque facem & crudelia fata Leandri.

Respicit

Respicit oppositam contraria Sestos Abydon
 Confinis pelago ; stetit hîc ai cûmque tetendit
 Aliger, & volucrem direxit utrinque sagittam,
 Quâ juvenis virgôque calent. Si nomina quæras,
 Formosus Leander erant, & nobilis Hero.
 Hæc Seston colit, oppositam tenet alter Abydon.
 Ambo fiderei, propriæ decus urbis uterque,
 Penè pari formâ, quæ si loca fortè peragres,
 Aeriam turrim explora, quâ Sestias Hero
 Stans face nocturnis Leandrum rexit in undis.
 Undisonum antiqui contrâ pete littus Abydi,
 Plorat adhuc juvenem & tristes reminiscitur ignes.
 Unde tamen patriâ juvenis delatus Abydo
 Arsit, & externos excivit virginis ignes ?
 Pulcra Hero clavis majoribus orta, Sacerdos
 Idaliæ Veneris tædæque incognita, turrim,
 Fluctibus æquoreis vicina colebat avitam.
 Altera visa Venus, castôque retenta pudore
 Nunquam virgineæ se consociare catervæ,
 Non inferre pedem juvenili sueta choreæ,
 Aemula foeminei vitat consortia cœtus.
 (Nam celebres urunt muliebria pectora formæ)
 Te solam, Cytherea, colit, te munere, Diva,
 Et natum multo libamine placat Amorem,
 Cœlestis pharetræ flagrantia tela tremiscens.
 Non tamen effugit quos sic vitaverat arcus.
 Et jam festa dies populis celeberrima fuit,
 (Quam Veneri Sestos colit, & tibi pulcher Adoni)
 Undique conveniunt sacræ ad spectacula lucis.

Insula.

ΣΗΣΤΟΣ ἔλω ἔς Αἰνός οἰαντοί ἐγγύθι πόντι
 Γαῖαις εἰσι πύλιν· Ἐρως δ' αἰὰ πῆμα πλάσσει
 Ἀμφοτέρης πολέεσσιν ἵνα ζυγίσκῃ ἕξαι,
 Ἡΐωνι φλέξας ἔς παρθένον ἔνομα δ' αὐτῆς,
 Ἰμερόεις τε Λεάνδρος ἔλω, ἔς παρθένος Ἡρώ.
 Ἡ μὲν Σησὶ ἔκειτο, ὁ δὲ πολίσθρον Ἀβύλῳ,
 Ἀμφοτέρων πολίαν παλαιαλλεῖς ἀστὲς ἄμφω,
 Εἰκελοὶ ἀλλήλοισι· σὺ δ' εἶπες καὶ τὴν ἑρῆσαι,
 Δίξω μοι πᾶν πύργον, ὅπῃ ποτὲ Σησιὰς Ἡρώ
 Ἰστατο λύχιοι ἔχουσα, ἔς ἡγεμόνευε Λεάνδρῳ.
 Δίξω δ' ἀρχαῖης ἀληγῆα πορθμὸν Ἀβύλῳ
 Εἰσὶν περ κλαίοντα μύρον ἔς ἑρῆσαι Λεάνδρῳ.
 Ἀλλὰ πόθεν Λεάνδρος Αἰνὸς δώματα ἵκται
 Ἡρῆς ἐς πόρον ἦλθε, πόθεν δ' οἰέδισι ἔς αὐτῶν;
 Ἡρῶ μὲν χαλκῶσα Διοτρεφὶς αἶμα λαχῶσα,
 Κύπριδος ἡμῖν ἱέρεια· γάμῳ δ' ἀδίδακτος εἶσα,
 Πύργον ἀπὸ πρυμνίας πύργου γαίῃσι τῶν θαλάσσης,
 Ἀλλῃ Κύπρις ἀτασσα· σαοφροσύνη δὲ ἔς αἰδοῖ
 Οὐδέ ποτ' ἀρρομένησι μεταμίλησε κλισίῃν,
 Οὐδέ χορὸν χαλκῶσα μετήλυθε ἥλικος ἥβης,
 Μῶμον ἀλεωμένη ζηλήματα θηλυτέρων·
 (Καὶ γὰρ ΕΠ' ΑΓΛΑΪΗ Ζηλήμονες εἰσι κλισίας)
 Ἀλλ' αἰεὶ Κυθήρην ἱλασκομένη Ἀφροδίτῃ,
 Πολλάκι ἔς ἑρῆσαι παρηγορέεσκε θυγαῖς,
 Μητὲρ σὺν ἑραϊῇ, φλογερὴν προμήεσσαν φανέμεν.
 Ἀλλ' ἔδ' ὥς ἀλίσσιν ποσειπείοντας οἷσ' ἔσ.
 Δὴ γὰρ Κύπριδ' ἡ καλὴ καὶ ἡλθε ἱορτή,
 Τὴν αἰὰ Σησὶ ἀγύσσῃ Ἀδωνίδι ἔς Κυθήρας·
 Παισὺν δ' ἔδ' ἱερῶν ἐς ἱερὸν ἡμῶν ἱκέσθαι

Infula quos gremio Oceani circumflua misit,
 Aemonii proceres aderant, atque incola Cypri,
 Vósque puellares liquere Cythera catervæ,
 Quisque agili quatiunt Lybani juga summa choreâ.
 Nec deerat quisquam vicinis accola sacris.
 Huc Phryx, oppositaque ruebat civis Abydi.
 Contactique novis juvenes ardoribus, illi
 Nam semper festi studio famâque trahuntur.
 Nec peragenda vocant tantum solennia Divûm,
 Agmen virgineâ quantum spectabile formâ.
 Ante alias Hero gressum per templa ferebat
 Prælustri jubar eyibrans pulcherrimâ vultu,
 Pallida seu primæ resplendent cornua Lûnæ.
 Illa genas modico tamen interfusa rubore
 Ut bicolor thecis exit rosa, pandere ab omni
 Hero parte rosas gemmantia prata videtur.
 Nam color enituit roseus per membra, rosasque,
 In gressu tunicæ sinuata volumina pandunt.
 Multa comes membris it gratia, prisca sorores
 Tres ætas dedit, hæc oculo si riserit uno
 Gratia sidereo centena exultat ocello.
 O quàm digna tibi servit, Cytherea, Sacerdos!
 Sic inter reliquas formosa Anxistita fulget,
 Aemula virgo suæ possit contendere Divæ.
 Corda incauta virûm penetrârat, tota juvenus
 Virgo tuæ coëpit flagrare Cupidine tacta:
 Nam gressus quacunque Hero per templa ferebat
 Attonitis inhiant animis oculisque sequuntur.
 Atque aliquis formam miratus talia fatur.

Accessi

Οἱ τοι κατὰ σφαιρὰν ἀλίσχεσθαι σφυρὰ ἴσων,
Οἱ μὲν ἄφ' Αἰμονίης, οἱ δ' εἰαλίνης ἀπὸ Κύπρου.
Οὐδὲ γὰρ τις ἔμμεναι εἰς πόλιν ἔστι Κυθήρων,
Οὐ Λιβάνθ' ἱέρειος εἰς περύφειαν χρέευναι
Οὐδὲ πεικτόνιον τις ἐλείπετο τῆμος ἑορτῆς,
Οὐ Φρυγίης ναύτης, ἢ γέγονος ἄσπετος Αἰβύδου,
Οὐδὲ τις ἠϊθέων φιλοπάρθετος. ἦ γὰρ ἐκεῖνοι
Αἰεὶ ὁμαρτήσαντες ὅπῃ φάτις ἐστὶ ἑορτῆς,
Οὐ πόσοι ἀθανάτων ἀγέμεν ἀνέυδισσι θυηλάς,
Οἱ τοι ἀγυρομέων διὰ χάλια παρθεύουσιν.

Ἡ δὲ θεὸς εἶα ἱὸν ἐπ' ὤχετο παρθένος Ἡρώ,
Μαρμαρυγὴν χαλκίτης ἀπαστράπτουσα πρὸς ὄψιν,
Οἷά τ' εὐλευκοπάρχης ἐπαντέλλουσα σελήνῃ.
Ἀρα δὲ χροῖων φοινοῖσθε κύκλα παρειῶν,
Ὡς ῥόδον ἐκ χαλκῶν διδυμόχεον. ἦ ταῖχα φαῖης
Ἡρῆς εἰς μελέεσσιν ῥόδων λευκῶν φαῖηται.
Χροὴν γὰρ μελέων ἐρυθραῖο νισσομένης δὲ
Καὶ ῥόδα λευκοχέτωνος ὑπὸ σφυρὰ λάμπειτο κέρης.
Πολλὰ δ' ἐκ μελέων Χαλκίτες ῥέον. οἱ δὲ παλαῖοι
Τρεῖς Χαλκίτας ψεύσαντο πεφυκέναι εἰς δὲ τις Ἡρῆς.
Ὀφθαλμός γε λόων ἔχων Χαλκίται πεφύκει.
Ἀπρεκέως ἰεῖσθαι ἐπ' ἄξιον εὖρατο Κύπρις,
Ὡς ἢ μὲν πᾶσι πολλὸν ἀεικύνουσα γυμναίων
Κύπριδος ἀρήτρεα, γέη δὲ φάινετο Κύπρις.
Δύσατο δ' ἠϊθέων ἀπαλὰς φρένας. ἔδδ' ἐπεὶ αἰνέων
Ἦν ὅς ἔ μιν ἔαυτον ἔχει ὁμοδόμων Ἡρώ.
Ἡ δ' ἄρα χαλκίτρεθλον ὅπῃ χεῖρ ἱὸν ἀλάτο,
Ἐσθόμενοι νόον εἶχε καὶ ὄμματα καὶ φρένας αἰνέων.
Καὶ τις εἰς ἠϊθέοισιν ἐγάρμασσι, καὶ φάτο μῦθον.

ΚΑΙ

Accessi Sparten, pulcram Lacedæmona vidi,
Roboris & primæ florent ubi præmia formæ.
Abstulit una decens generosa modestaque palmam.
Gratia fortè tibi, Dea, de tribus unica servit,
Quam fesso nondum satiato lumine vidi.
Cujus complexu abnuerem nec morte revelli.
Aetherias semper servant sibi numina sedes,
In nostras formosa thoros si venerit Hero.
O Dea, nam nobis tangenda Antistita non est,
Nostra tamen simili laudetur sponsa juventâ.
Talia jactabat juvenis, diversa furentes
Virgo viros graviter tacito torquebat amore.
Torruit at visæ postquam te flamma, Leander,
Stat nolle occultis animum consumere telis.
Córq; inopinus amor postquam inflamaverat, Hero
Certum est velle frui aut invisam abrumperé vitam
Combibit assiduos oculis spectantibus ignes,
Inque triumphali tabescunt viscera flammâ.
Sic illibata penetrat plus virginis ardor
Corda viri, quàm quæ nervo salit acta sagitta :
Invadens oculos primùm, tum luminis icti
Descendit dolor, & meat ad præcordia vulnus.
In diversa trahunt virtúsque, timórque pudórque.
Cor tremit, implicito sed enim pudor obstat amanti.
At cap tur formâ, tum pellit flamma pudorem.
Ergo virum tandem victrix audacia ducit
Passibus ambiguis, & coram virgine sistit.
Tum tremulos obliqua tuens detorquet ocellos,
Pectore in incauto tentans accendere flammam.

Leandri

ΚΑΙ Σπάρτης ἐπέβλεν' Ἀσπεδαίμοιο ἰδρακοὶ δ' αὖ,
 Ηχέ μοῖσιν ἔ' αἰετοὶ ἀκρόμεν ἀγλαΐαν·
 Τοίῳ δ' ἔ' πα ὅππα νίει κεῖν' ἢ ἀπαλλύει.
 Καὶ τάχα Κύπρις ἔχει Χαρίτων μία ἀπλοτεράων.
 Παπῶναι ἐμῶνται, κόρον δ' ἔ' χ' εὐροὶ ὅπωπης.
 Αὐτίκα τεθνήσκω λεχέων ὅπιβήμονος Ἡρῆς.
 Οὐκ αἶν' ἐκὼ κατ' Ὀλύμπου ἐφίμειρα θεὸς εἶναι,
 Ἡμετέρῳ παρῶκοιτι ἔχει ἐνὶ δάμασσι Ἡρώ.
 Εἰ δέ μοι ἔ'κ ἐπὶοικε τέλει ἱέρεια ἀφάσθιν,
 Τοίῳ μοι, Κυθέρῳ, ἱένει παρῶκοιτι ὁπάσας.

Τοῖα μὲν ἡϊθέων τις ἐφώρειν ἄλλοθεν ἄλλος.
 Ελκος ὑποχλέπειν ἐπεμῶνατο χαλλεῖ κύρης.
 Αποπαθὲς Λεῖανδρε, σὺ δ' ὡς ἴδες ἐνχλέα κύρη,
 Οὐκ ἔ'θελος κρυφίοισι κατὰ πύχην φρένα κείτρη.
 Ἀλλὰ πρηνέυσσι δαμῆς ἀδρυκτοὶ οἷσσι,
 Οὐκ ἔ'θελος ζώει φειχάλλος ἀμμορος Ἡρῆς.
 Σιωὶ βλεφάρων δ' ἀκτῖσιν ἀέξετο πυρρὸς ἐρώτης,
 Καὶ κραδίη πᾶφλαζεν ἀνικήτῃ πυρὸς ὀρμῇ.
 ΚΑΛΛΟΣ γὰρ πείπυτοι ἀμωμήτοιο γυναικὸς
 Οξύτερον μερόπασσι πέλει πέρειτος οἷς ἔ'.
 Οφθαλμὸς δ' ὁδὸς ὅστιν ἀπ' ὀφθαλμοῖο βολάων
 Ελκος ὀλίσσεται, ἔ' ὅππ' φρένας ἀνδρὸς ὀδύει.
 Εἰλε δέ μιν τότε θάμβος, ἀταυδέην, πόμος, αἰδώς.
 Ετρεμε μὲν κραδίη, αἰδώς δέ μιν εἶχεν ἀλῶται.
 Θάμβει δ' εἶδος ἄειτον, ἔ'ρος δ' ἀπειόσφισεν αἰδῶ.
 Θαρταλέως δ' ὑπ' ἔ'ρωτος εὐαμλείην ἀγαπάζων,
 Ἡρέμα πρὸς ἴ' βαίνει, ἔ' ἀντίον ἴστατο κύρης.
 Λοξὰ δ' ὅππ' πένον δολερὰς ἐλέλιζεν ὅπωπας,
 Νέυμασιν ἀφρόχοις φθασπλάζων φρένα κύρης.

Leandri infidias agnovit virgo, suæque
 Conscia gaudet formæ, at perfusa rubore
 Sæpè levi textit ros um velamine vultum :
 Signa pari referens & respondentia nutu.
 Ora iterum attollit, lætantur corda Leandri
 Quòd non sprevisset virgo quos senserat ignes.
 Interea juvenis dum commoda quærit amorì
 Tempora, contracto descendit lumine Phœbus,
 Et trahit exoriens obscuras Hesperus umbras.
 Vadit, & optatam intrepidus stetit ante puellam,
 Ambiguæ fidens nocti fretusque tenebris.
 Tum strinxit roseos digitos sine murmure, & imò
 Corde dedit gemitum, silet illa immota, manumq;
 Virgineam subito (velut indignata) recepit.
 Talibus agnoscens juvenis mutabile signis
 Ingenium, audaci traxit velamina dextrâ,
 Splendida ad augusti ducens penetralia templi.
 Hæc velut invito sequitur vestigia gressu,
 Cedentem se passa trahi, tum talibus infit,
 Fœmineis conata minis terrere Leandrum.
 Quis furor hic, hospes? cohibesne à virgine dextram?
 Dum licet I procul, & velamina sacra relinque.
 Nostra potens opibus domus est, poenamq; minatur.
 Idaliæ non est sic atrectanda Sacerdos.
 Nec thalami sperare tibi fas gaudia nostri.
 Talia virginibus benè convenientia dixit.
 Ille minas postquam audivit simulantis inanes,
 Certa dari victæ sensit sibi signa puellæ.
 Fœmina nam blando quæcunque minatur amanti,
Exprimit

Αυτὴ δ' ὡς ξυιέηκε πόθοι δολόειτα Λεάνδρου,
 Χαίρει ἐπ' ἀγλαΐῃσι· οὐδ' ἡσυχίη δὲ καὶ αὐτῇ
 Πολλάκις ἰμερόεσσαν εἰμὼ ἀπέκρυψε ὀπώπῃ,
 Νέυμασι λαθειδίοισιν ὑπαγγελέσσει Λεάνδρῳ,
 Καὶ πάλιν αἰτέχλινει. ὁ δ' ἐνδοθι θυμὸν ἰάνθη,
 Οὔτι πόθῳ ξυιέηκε, καὶ ἔκ ἀπιστάτατο κέρη.
 Οφρα μὲν δὲ Λεάνδρος ἐδίξστο λάθρειν ὄριον,
 Φέγγος ἀναστύλαται χατήρει ἐς δύσιν ἡώς·
 Ἐκ παρ' αὐτῆς δ' ἀνέφαινε βαθυόσκιος ἑσπερος ἀστὴρ.
 Αὐτὰρ ὁ θαρσαλίως μετεκίαθει ἐγγύθι κέρης,
 Ὡς ἴδε κυαιόπεπλοι ὅππῃ ῥώσκουσιν ὀμύχλην·
 Ἡρέμα μὲν θλίβων ῥοδὸν δέα δάκτυλα κέρης,
 Βυσσόθι ἐποιάχεζεν ἀθέσφατον. ἡ δὲ σιωπῇ
 Οἰά τε χωρομένη ῥοδίῳ ἐξέσπασε χεῖρα.
 Ὡς δ' ἐξατῆς ἐτόνησε χαλάρφονα νέυματ' αὖ κέρης,
 Θαρσαλίως παλάμῃ πολυδαίδαλοι ἔλκε χιτῶνα,
 Ἐσχατὰ πμῆϊτος ἄγων ὅππ' κεύθεα νηοῦ.
 Οκταλέως δὲ πόδες σπινθέρ' ἔειπετο παρθένης Ἡρώ,
 Οἰά τ' ἔκ ἐφέλυσσε· τοίη δ' ἀνείχετο φωνήν,
 Θηλυτέροις ἐπέεσσιν ἐπὶ λείεσσι Λεάνδρῳ.

ΖΕΙΝΕ, τί μαργαρίεις; τί με δύσμορε παρθένον ἔλκεις;
 Ἀλλ' ἡ δούρα κέλευθον ἐμὸν δ' ἀπόλειπε χιτῶνα·
 Μῆνιν ἐμὴν ἀποειπε πολυκτεάται γενετήρων·
 Κύπριδος ἔσοι ἔοικε θεῆς ἱερταὶ ἀφάσσει·
 Παρθενικῆς ὅππ' λέκτρον ἀμύχανόν ἐστιν ἰκέσθαι.

Τοῖα μὲν ἠπεύλησεν εὐοικότα παρθευικῶσιν.
 Θηλείης δὲ Λεάνδρος ἐπεὶ χλύνει οἰστροὶ ἀπειλῆς,
 Ἐγὼ πειθομένην σπμῆϊα παρθευικῶσιν·
 (Καὶ γὰρ ὅτ' ἠθέοισιν ἀπειλείωσι γυναῖκας,

Exprimit ipsa minis conceptos pectoris ignes.
 Oscula tum roseæ cervici dulcia figens,
 Talia dicta dedit vivo perculsus amore.
 Post Venerem mea sola Venus, post Pallada Pallas,
 Nam tibi terra parem non educat ulla puellam:
 Solâque supremi soboles est æqua Tonantis.
 Et Pater, & felix tibi quæ dedit ubera Mater,
 Ter felix venter qui protulit, at prece nostrâ,
 (Chara) velis flecti, nec veras temnere flammæ.
 Cur Venerem fugis ah! Veneris non æqua Sacerdos?
 Huc ades, & cole ritè Deam sociata cubili.
 Casta puella sacris Cythereæ ingrata ministrat.
 Virginitas Paphiæ infensa est. Si noscere Divæ
 Sacra tuæ cupis, & sinceras discere leges,
 Sunt tædæ, & thalami, tua si Venus est tibi curæ,
 Dilige jucundi sociabile fœdus amoris.
 Me famulum aut taciti consortem suscipe lecti,
 Quem domitum telis dedit hic in vincla Cupido.
 Sic magnum Alciden quondam Cyllenius ales
 Victor Jardanes captivum ad mœnia duxit.
 Me tua Diva tibi, nullus Caducifer offert.
 Necte Virgo latet, quo pacto fugerit olim
 Melanion, ros crudelis Abantias ignes,
 Virginitatis amans, quæ Divæ numine victa
 Exosum priùs ingenti dilexit amore.
 Túque puella tui formida numinis iram.
 Sic fatus dubios animos in pectore flexit,
 Inspirans rapidos verbis fallacibus ignes.
 Illa solo fixos oculos taciturna tenebat,

Dejectum

Κυαριδίαν δ' αραὶ αὐτὰ γέλοι εἶσι ἀπειλαί.)

Παρθενικῆς δ' ἔνδομον ἑὸ χροὸν αὐχνα κύσαι,

Τοῖον μῦθον ἔειπε, πόθεν βεβωλημένος οἶστρον,

ΚΥΠΡΙ φίλη μετὰ Κύπρην, Αθηναίη μετ' Αθήνην,

(Οὐ γὰρ ὀπιχθοῖναι ἴσθι χαλέω σε γυναιξίν,

ἀλλὰ σε θυγατέρασι Διὸς Κροναῖος εἶσκω)

Ολβιος ὅς σ' ἐφύτευσε, καὶ ὀλβίη ἢ τέκε μήτηρ

Γαστήρ, ἢ σ' ἐλόχευσε, μακαρτάτη. ἀλλὰ λιταῖαν

Ἡμετέρων ἐπάχυνε, πόθεν δ' οἰκτεῖροι ἀνάγκη.

Κύπριδος ὡς ἱέρφα, μετέρχιο Κύπριδος ἔργα

Δεῦρ' ἴθι, μυσιπόλευε χαμῖλια θεομὰ θεῶν

Παρθένοι ἔκ' ἐπτόκει ἐποδρήσασιν Ἀφροδίτῃ

Παρθενικῆς ὅτ' Κύπρις ἰάνετα. ἦι δ' ἐβελήσῃς

Θεομὰ θεῆς ἐφύετο καὶ ὄργια πιστὰ δαίτυαι,

Ἐσι γάμος καὶ λέκτρα. σὺ δ' εἰ φιλέεις Κυθέρειαν,

Θελξινόαν ἀγάπαζε μελίφρονα θεομὸν Ἐρώτων

Σοὶ δ' ἐκέντω με κόμιζε, καὶ ἦν ἐθέλης, παραχοίττω,

Τοῖ σοι Ἔρως ἤρπυσσε εἰς βελέεσσι καχήσας

Ὡς θεομὸν Ἡρακλῆα θεὸς ἡρωσφόρου Ἑρμῆς

Θητεύει ἐκόμιζε Ἰαρδανίην πρὸς Ἰσχυρὴν

Σοὶ δέ με Κύπρις ἔπαυσε, καὶ ὅσοφός ἤραγεν Ἑρμῆς.

Παρθέιος ὅτ' σε λήθηται ἀπ' Ἀργαδίνης Ἀταλάντης,

Ἡ ποτε Μελαντίαντος ἐρασσάμενός φύγει αἰθήρ.

Παρθενίης ἀλέγυσται χολωσαμένης δ' Ἀφροδίτης,

Τοῖ πάρος ἔκ' ἐπόθησεν, οὐδὲν περδὶν θέτο πάση.

Πείθεο καὶ σὺ φίλη, μὴ Κύπριδι μήτην ἐγείρης.

Ὡς εἶπεν, παρέπεισε ἀταρτομένης φρένα κέρως.

Θυμὸν ἐρωτοτόκοισι παραπλάγξας οὐ μύθεος.

Παρθενικὴ δ' ἄφροχός ἐπὶ χθόνα πῆξε ὄφρατις,

Dejectum roseo vultum perfusa pudore,
 Attrivitque solum moto pede, sæpè rubentes
 Hero pulchra genas niveo velamine textit.
 Cuncta hæc jam victæ prænuncia, namq; tacendo
 Ad primos illecta thoros se virgo resignat.
 Mollia crudeles stimuli præcordia tentant,
 Jam stupet, & valido fervercit amore Leandri
 Virgo, novâsque fovet tenero sub pectore flammâs.
 Interea pudibunda solo dum dejicit ora,
 Nulla furens animi Leander tædia sensit,
 Turbida virgineo defigens lumina collo.
 Illa diu tandem servata silentia rumpit,
 Et roseum humectat prorupto flumine vultum.
 Vocibus his (hospes!) fortasse adamanta moveres.
 Quis te verborum variâ sic imbuit arte?
 Hei mihi! quis talem nostris te sistit in oris?
 Ista tamen frustra; quid enim malefidus, & hospes
 His novus in terris, ad conjugialia pectus
 Vincula sollicitas, quæ fors invisâ recusat?
 Obstat uterque parens; votis si crebrior istam
 Visere posse putes (hospes quia cognitus) ædem,
 Tentabis frustra latebras prætere amori.
 Ora virum probris sic assuevere, tenebris
 Ut quæ tecta putes, spargat per compita rumor.
 Verum age! ne patriam me nec tua nomina celes,
 Nec te nostra latent, præclari nominis Hero,
 Aëræque colens expôsta cubilia turris.
 Heic habito, famulâ tantum consortem, sonantes
 Ad fluctus pelagi, propè claræ mœnia Sesti

Neptuno

Αἰδοῖ ἐρυθρόσσωπον ὑποκλέπειν παρειαί,
 Καὶ χρυσοῖς ἔχει ἀκροὶ ἐπ' ἵχνησιν αἰδομένη δὲ
 Πολλάκις ἀμφ' ὅμοισιν εἶναι ξυνέργει χιτῶνα.
 Πειθοῖς γὰρ πᾶσι πάντα πειθὰ γέλα' παρθενικῆς δὲ
 Πειθομένης ποτὶ λέκτρον ὑπόσχεται ὅτι σιωπῇ.
 Ἡδὴ καὶ γλυκύπακρον εἰδέξατο κείτρον Ἑρώτων,
 Θέρμετο δὲ κραδίη γλυκερῷ πυρὶ παρθένος Ἡρώ,
 Κάλλιν δ' ἰμερόεντος ἀνιπτόντο Λεάνδρου.

Οφρα μὲν οὖν ποτὶ γαῖαν ἔχει νέεσθαι ὀπωπῇ,
 Τόφρα δὲ καὶ Λεάνδρος ἐρωμαίνεσθαι πεισύνποις
 Οὐ χάριν εἰσπορεύει ἀπαλόχρστον αὐχένα κέρως.
 Οψὲ δὲ Λεάνδρῳ γλυκερὴν ἀνιείχεται φωνή,
 Λιπὼς ὕψον ἔρευθος σπινθῆρας πεισύνων.

ΞΕΙΝΕ, ποῖς ἐπείσθαι τάχ' αἶν καὶ πέτροι ὀρέουσι;
 Τίς σε πλουπλαιέει ἐπὶ πᾶσι ἐδιδάξει καλέυθους;
 Οἱ μοι τίς σ' ἐκόμισεν ἐμὴν ἐς πατρίδα γαῖαν;
 Ταῦτα δὲ πάντα μάτην ἐφθέγγασ' πῶς γὰρ ἀλύτῃς
 Ξείνος εἶναι καὶ ἄπιστος ἐμῇ φιλότῃ μιγείης;
 Λιπαρὸν καὶ λιπαρὰ γάμοις ὅσοις πελάσται
 Οὐ γὰρ ἐμοῖς τοκέας ἐπύαδεν. ἡ δ' ἔφελήσῃς
 Ὡς ξείνος πολύφοιτος ἐμὴν ἐς πατρίδα μίμνει,
 Οὐ λιπᾶσαι σκοτίασθαι ὑποκλέπει ἀφροδίτῃ.

ΓΛΩΣΣΑ γὰρ ἀνθρώπων φιλοκέρτομος ὅν δὲ σιωπῇ
 Ἐργὸν ὅσον τέλει τις, ὅν τειρόδισιν ἀκύνει.
 Εἰπέ δὲ (μὴ κρύψῃς) πῶς ἔνομα, καὶ σὺ πάτριν,
 Οὐ γὰρ ἐμὸν σε λέληθεν ἐμοὶ δ' ὄνομα κλυτὸν, Ἡρώ.
 Πύργος δ' ἀμριβόητος, ἐμὸς δῶμος ἑρατομόκης,
 Ὡς εἰ κατεπάστα σὺν ἀμριπόλῳ πρὶ μέσῃ,
 Σησιάδης παρ' πόλιν ὑπὸ βαρυκύμοις ὄρεσιν,

D

Γαῖαν

Neptuno immiti jussu vicina parentum.
Aequæ longè comites, dulcisque choreæ
Virginæ plausus, tantum noctesque diēsque
Insonat, assiduo spumiosus murmure Nereus.
Hæc effata genam roseam velamine texit,
Erubuitque iterum, seque his super increpat ipsa.
Sed juvenis volucris transfixus pectora flammâ
Jam parat ad dubium sese certamen amoris.
Namque domans telis mortalia corda Cupido
Ipse manus adhibet medicas, ubi præsidet ille
Consiliis juvat, & solus moderatur habenas.
Ardenti qui promptus opem tulit ipse Leandro.
Ingemit & vafro tandem sermone profatur.
Te propter, virgo, nabo maria aspera, quamvis
Claudat iter flammis, insanâque ferveat unda.
In thalamos Herus mare non terrebit euntem,
Si fremit excitum ventis & verberet astra.
Sed semper pelagi me semita nota, maritum
Hellespontiacis madidum tibi sistet ab undis.
Nam colo non longè distantis mænia Abydi.
Tu tantum adversam sublimi à vertice turris
Per tenebras ostende facem (formosa) tuoque
Sidere deducar nocturni navis amoris.
Hoc ego, non gelidum cupiam spectare Booten,
Oriôna gravem, pelagóque incognita plaustra.
Hoc vehar oppositas terræ securus ad oras.
(Chara) sed instantes pernox custodia ventos
Arceat, extinguant mihi ne cum lumine vitam.
Lumine lucifero ductore animæque viæque.

Γαίτοια πάντα ἔχοντο λαοὶς βυλῆσι πακίαι·
 Οὐδέ μοι ἔγχε' ἔσσι δ' ὁμήλικες, ἔδ' ἐχόρῃσιν
 Ηἰθέων παρᾶσιν· αἰ δ' ἀνὰ τύκτα χ' ἡῶ
 Εἰς ἀλὸς ἠνεμόεντος ὀπιβρέκει ἔσσι ἡχ'.

Ὡς φασίην, ῥαδέντ' ὑπὸ φάρει κρύπτε παρῆλυ,
 Εμπαλὴ ἀφ' ὁμήλικ' σφαιτέραις δ' ἐπιμέμεφετο μῦθοις.
 Λεῖανδρος δὲ πτόθ' βεβολουμένος ὅξ' εἰ κείττω,
 Φραζέτο πῶς καὶ ἔρωτος ἀεθλεύσει ἀχῶνα.

ΑΝΔΡΑ γὰρ αἰολόμητις ἔρωτος βελέεσσι δαμαΐζει,
 Καὶ πάλιν αἰένος ἔλκος ἀκίσσεται· οἷσι δ' ἀκίσσει,
 Αὐτὸς ὁ πανδαμάτωρ βυλῆφόρος ὅσ' ἱ βροτοῖσιν.

Αὐτὸς χ' πηθέει π' ἄντε χροῖσμινοι Λεῖανδρος.
 Οὐδ' ἔδ' ἀλαστήρας πολυμήχανοι ἐνιπέ μῦθοι.

ΠΑΡΘΕΝΕ, σὸν δὲ ἔρωτα χ' ἄρχειν οἶδμα πρῆσαι,
 Εἰ πρὶ παφλάζοιτο, χ' ἀπλοοῖ ἔσσεται ὕδωρ
 Οὐ προμέω βαρὺ χῆμα πῆν μετ' αἰνέμενος εὐνή,
 Οὐ βρόμοι ἡχέειτα βαρυγδύπιο θαλάσσης·
 Ἀλλ' αἰεὶ χ' ἰύκτα φορέμενος ὕψος ἀκοίτης
 Νήξομαι ἑλλήποισι ἀγάρρῃσι· ἔχ' ἔκαθεν γάρ
 Αἰτία σέο πόλιν ἔχω πολίετρον Ἀβύδω.

Μοῦνοι ἐμοῖ ἔνα λύχιοι ἄν' ἡλιβάτω στο πύργῳ
 Εκ τῶρα τῆς αἰάφατε χ' κίεφας· ὄφρα τοῖσιν
 Εἰσομαι ὁλκᾶς ἔρωτος, ἔχον σέθεν ἀπέρα λύχιοι,
 Καὶ μὴ ὀπιπύωσι, ἔκ' ὄφρα μὴ δυνάτα βοώτῳ,
 Οὐ θρασὺν ὀλέκῃα, χ' ἀβροχὸν ὁλκᾶς ἀμάξης,
 Πατρίδος αἰτιπύροιο ποτὶ γλυκύν ὄρμοι ἰκαίμην.
 Ἀλλὰ φίλη περὺ λαζο βαρυπνέοντα ἀήλας,
 Μὴ μὴ σποσβέσσωσι, χ' αὐτίκα θύμοι ὀλέσσω,
 Λύχιοι ἐμοῦ βίοτοιο φασφόροι ἡγεμονῆα.

Et si tē tantū nostrum juvat accipe nomen.
Sum conjux (formosa) tuus, dicorūque Leander.
Sic illi tacito jungebant fœdera nexu,
Nocturni secreta thori, at prænuncia lecti
Tæda ministerium occulti servaret amoris.
Tenderet illa facem, hic jactaret brachia ponto.
Furtivum interea cupidi certamen amoris
Perficere, abscedunt (invitus uterque) revisit
Illa suas sedēs, juvenis ne noctis in umbra
Signa subobscuræ fallant incognita turris
Multa cavens, patriam serò defertur ad urbem.
Dulciāque optantes venturæ gaudia noctis,
Obscuras nimiū cupiunt properare tenebras.
Jāque superfusæ nigræ caliginis umbræ,
Gratum aliis referunt, tibi non, Leandre, soporem.
Anxius undosi stabas prope littora ponti,
Promissa ostensis expectans gaudia flammis,
Sollicitæque facis deposcens flebile signum,
Lumināque occulti procul effulgentia lecti.
Vidit ut Oceano piceas insurgere nubes,
Extulit illa facem, fulgentia lumina cernens
Fervet, & immenso comburitur igne Leander.
Flamma virum tædāmq; cremat; sed littore summo
Ut stetit, & sonitum ingentem maris auribus hausit,
Intremuit primū, mox expulit ipse timorem,
Talibus obfirmans trepidantia pectora dictis.
Sævus amor, pontusque gravis sed mitior unda
Est maris, haurit amantis adestas flamma medullas.
Concipe cor ignes, nec te vaga terreat unda.

Hic

Εἰ ἐπὶ δ' ἔγελ' εἰς ἐμὸν θυόμα καὶ σὺ δαίμων,
 Οὐνομά μοι Λεάνδρος, εὐσεφάνε ποῖς Ἡροῦς.
 Ὡς οἱ μὲν κρυφίοισι γάμοις συνέθετο μνηστῆρας,
 Καὶ νύχθιν φιλότητα, καὶ ἀγγελίην ὑμνῶνται
 Λύχνη μαρτυρεῖσιν ὅπως αἰνέταιτο φυλάττειν·
 Ἡ μὲν φάος ταῦται, ὃ δὲ κύματα μακρὰ πρῆσαι.
 Πανυχίδας δ' αὐτοῖσιτες ἀκοιμήτων ὑμνῶνται,
 Ἀλλήλων ἀέκοντες ἐνοσφιάθησαν ἀνάγκη·
 Ἡ μὲν ἐὼν πίπτι πύργῳ, ὃ δ' ὀρφνην αἰὲς νύκτα,
 Μὴ τι πῶδα πλάττοιτο, βαλὼν σημήια πύργῳ,
 Πλῶε βαθυκρήπιδος ἐκ' εὐρέα δῆμον Ἀβύδῳ.
 Πανυχίδας δ' ὅρασαν κρυφίως ποθέοντες ἀέθλους,
 Πολλὰ κίς ἠρήσαντο μολῶν θαλαμηπόλοι ὀρφνῇ.
 Ἡδὴ κυαιόπεπλος ἀνέδραμε νυκτὸς ὀμίχλῃ,
 Διοτρεῖσιν ὑπὸν ἄλγος, καὶ ἐπὶ ποθέοντι Λεάνδρῳ.
 Ἀλλὰ πολυφλῆισβοιο παρ' ἠϊόνεσσι θαλάσσης.
 Ἀγγελίην ἀνέμιμπε φαινομένων ὑμνῶνται,
 Μαρτυρεῖν λύχνοις πολυκλαύτοις δοκέων,
 Εὐνῆς τε κρυφίως τηλεσκόποι ἀγγελιώτῳ.
 Ὡς δ' ἴδε κυανέης λιποφегγία νυκτὸς ὀμίχλῃ,
 Ἡρὸ λύχνον ἔφαινε· αἰατομόνοιο δὲ λύχνης,
 Θυμὸν ἔρωσ' ἔφλεξε ἐπειρομένοιο Λεάνδρῳ,
 Λύχνη χαμομόνῳ συνεχάετο παρ' ἰὲ θαλάσσης.
 Μαχιομόνῳ ῥοθίων πολυηχέα βόμβοι ἀκάν,
 Ἐξέμε μὲν τασσῶται, ἔπειτα δὲ θάρσος αἶρας,
 Τοίοισι πρὸς ἑλκετο παρηγορέων φρένα μύθοις.

ΔΕΙΝὸς ἔρωσ', καὶ πόντος ἀμείλιχος· ἀλλὰ θαλάσσης.
 Ἐπὶ ὕδωρ, τὸ δ' ἔρωτος ἐμὲ φλέγει σιδήρεον πῦρ.
 Δάσσα πῦρ κραδίη, μὴ λείδῃ νήχον ὕδωρ,

Hic præsens in amore mihi maria aspera tenne.
 Ignoras pelago quod sit Venus edita, fluctus
 Quæ regit æquoreos & nostro præsidet igni?
 Exuit hæc fatus pulchro de corpore vestem,
 Atque manu capiti hæsuram constrinxit utrâque.
 Littorêque exiliens corpus dejecit in æquor,
 Ad facis oppositæ fulgentia lumina tendens,
 Ipse ratis, remexque sibi, gnarusque magister.
 Hero flammiferæ sed summo in vertice turris,
 Quâ celeri instabant atroces flamine venti,
 Sæpè manu vestem circumtulit, alta Leander
 Tangeret undosi tutus dum littora Sesti.
 Vestibulo occurrens turrim tunc ducit ad altam,
 Solâque anhelantem tacitè complexa maritum
 (Æquora perfusis rorantem falsa capillis)
 Dulcia virginæ vocat ad penetralia lecti.
 Siccavitque cutem, & dulci perfudit olivo,
 Præpingui, roseo, pelagique extinxit odorem,
 Composuitque thoris, & adhuc ex æquore fessum
 Circumfusa virum, verbis sic mulcet amicis.
 Sponse laborasti seu nullus sustinet alter.
 Sponse laborasti, tibi salsus sufficit humor
 Æquoris ingrati, piscosæque Tethyos unda.
 Huc ades! hoc gremio duos deponere labores.
 Dixerat, hic primos citò virginitatis honores
 Carpit, & optatæ Veneris nova fœdera jungunt.
 Tæda, sed absq; choro, thalamus fuit, at sine cantu.
 Conjugium nullus celebravit carmine vates,
 Nec fax ulla thori genialis prævia luxit.

Non

Δεῦρό μοι εἰς φιλότῃα· τί δὴ ῥοθήσαι ἀλεγίζεις;
 Αἰγίωσες ὅτι Κύπρις ἀπώσπορος ὄβριθαλάσσης,
 Καὶ κρατὶ πότπου, καὶ ἡμετέρῃ ὀδυάσῃ;

Ὡς εἰπὼν, μελέων ἐρατῇ ἀπεδίσατο πύπλον
 Ἀμφοτέρης παλάμῃσι, εἴω δ' ἐσφρυγε χαρήναι,
 Ηἰόιος δ' ἐξῶρτο, δέμας δ' ἐρρίψε θαλάσσην,
 Λαμπομόνυ δ' ἐσπευδει αἰὲν χαττανίᾳ λύχιν,
 Αὐτὸς ἐρέτης, αὐτοπόλος, αὐτόματος ἦης·
 Ἡρώ δ' ἡλιβάτοιο φαισφόρος ὑψόφιν πύργῳ,
 Λευγαλέης αὐρῆσσι ὅθι πνέυσθαι αἴτης,
 Φάρει πολλάκι λύχιοι ἐπέσκεπον, εἰσὶναι Σηφοῦ
 Πολλὰ χαμῶν Λείανδρος ἔβη ποτὶ ναύλοχον ἀκτίᾳ,
 Καὶ μιν εἶνι ποτὶ πύργῳ ἀνήγαγεν· ἐκ δὲ θυεσθῶν
 Νυμφίον ἀσθμαίνοντα πᾶσι πύξασα σιοπῇ,
 Ἀφροκόμης ῥαθάμιχ' αἰ ἐπὶ γάζοντα θαλάσσης.
 Ἡγάγε νυμφοκόμοιο μυχὸς ἐπὶ παρθενεῶνος,
 Καὶ χροῶν πάντα χάσθῃ, δέμας δ' ἐχρεῖν ἐλπίδι
 Ευόδμω, ῥοδέω, καὶ φιλίπποισι ἐσβίονσι ὀδυμνῇ.
 Εἰσέπιν δ' ἀσθμαίνοντα βαθυφρόνις ἐνὶ λέχτροις
 Νυμφίον ἀμφιχυθεῖσα φιλιώσας ἰαχε μύθους,

ΝΥΜΦΙΕ, πολλὰ μόγησας, ἀ μὴ πάγε νυμφίος ἄλλας;
 Νυμφίε, πολλὰ μόγησας· ἄλιν γὰρ τοι ἄλμυρον ὕδωρ,
 Ὀδμή τ' ἰχθυόεσσα βαρυγλύπτοιο θαλάσσης·
 Δεῦρο τέως ἰδρωῖσας ἐμοῖς ἐνὶ κρήδευον κάλποισι.

Ὡς ἡ μὲν ταῦτ' εἶπεν, ὃ δ' αὐτίκα λύσασα μήτην
 Καὶ θεσμών ἐπέβησεν ἀεικλονόου Κυθέραις.
 Ἦν γάμος, ἀλλ' ἀχρεῦτος ἐνὶ λέχος, ἀλλ' ἀπὲρ ὕμνων.
 Οὐ ζυγίεσθαι τις ἐπευφρήμαται αἰοῖδος,
 Οὐ δαΐδαι ἤσσαντες σέλας θαλαμμπόλοισι ἐνὶ μνῇ,

Non agili juvenes circumsiluere choræ,
 Nec pater & mater natis cecinere Hymenæum.
 Sed thalamum ornârunt taciturna silentia noctis,
 Atque maritales sponsum obduxere tenebræ.
 Et non cantatis se conjungere Hymenæis.
 Sola fuit lecti nox conscia, sponsum in illo
 Nunquam Luciferi surgentia lumina vidit,
 Adversum repetens patriæ sed littus Abydi,
 Spirat inexpletum nocturnos semper amores.
 Fallit & incautos Hero malefida parentes,
 Noctu nupta, die virgo, cupiebat uterque
 Sæpius occiduos pelago se mergere soles.
 Sic illi tacitam Venerem velare coacti,
 Mutua carpebant occulti gaudia lecti.
 Sed breve tempus utrique fuit; nec longior ætas
 Est data trajectis vada per Nereia tædis.
 Bruma rigens gelidis horrebat amicta pruinis,
 Et maria horrifonæ turbabant canâ procellæ,
 Et penitus motas pelagi traxere lacunas,
 Aequora præcipiti verrentes turbine Cori.
 Certatim nimbi feriunt mare, præscius horret
 Nauta, ratemque avidus prærepto littore frangit,
 Infidam fugiens hyemem pelagique labores.
 Sed non magnanimum incepto terrere Leandrum
 Excitus valuit brumali fidere pontus.
 Extulit infelix solitæ prænuncia tædæ
 Lumina, sublimis malefido è vertice turris,
 Securumque maris monuit: sed tempore brumæ
 Debuerat virgo infelix caruisse Leandro,

Et

Οὐδὲ πολυσκάρφημα τις ἐπισκίρτησε χορείῃ,
 Οὐχ ὑμῶντοι δαίσι πατήρ ἔχ' ἢ πότνια μήτηρ·
 Ἀλλὰ λέχος φορέσασα τελειοσιγάμοισιν ὡς ὄρεαι.
 Σιγῇ παρὼν ἔπηξεν, οὐμφοκόμοισι δ' ὁμίχλη,
 Καὶ γάμος ἦν ἀπάνευθε δειδομένην ὑμνῶναι.
 Νῦξ μὲν ἔλω κείνοισι γαμοφύλος· ἔδδοτο δ' ἡώς
 Νυμφίοι εἶδε Λεάνδροι ἀειγιώτοις ἐνι λέκτροις.
 Νήχτο δ' ἀντιπόροιο πάλιν ποτὶ δῆμον Ἀβύδου,
 Εὐτυχίαν ἀκόρητος ἐπὶ πνείων ὑμνῶναι.
 Ἡρὸ δ' ἔλκεσιπεπλος ἐὺς λήθυσσα τοκῆας,
 Παρθένος ἡματιή, τυχὴν γυνή· ἀμρότεροι δέ
 Πολλάκις ἠρήσαντο χατελθέμεν ἐς δύσην ἡῶ.

Ὡς οἱ μὲν φιλότιτος ὑποκλέποντες ἀνάγκη,
 Κρυπταδὴ τέρποντο μετ' ἀλλήλων κυττερείη.
 Ἀλλ' ὀλίγον ζώεσκαί ἔπι χροῖον, ἔδ' ἔπι δῆρον
 Ἀλλήλων ἀποίατο πολυπλάγκτων ὑμνῶναι.
 Ἀλλ', ὅτε παχύνετος ἐπήλυθε χεῖματος ὥρη
 Φειχαλέας δονήσασα πολυστροφάλιγγας ἀέλλας,
 Βένθεα δ' ἀθήκεται ἔχ' ὑγρὰ θέμετλα θαλάσσης,
 Χειμέριοι πνείοντες αἰεὶ τυφέλιζον αἴηται,
 Λαίλαπι μαγίζοντες ὅλην ἅλα· τυπιδμῆς δέ,
 Ἡδὴ ἦν αὖ μέλαινα ἀπέκλασε διχράδι χροῶ
 Χειμεῖν ἔχ' ἀπὸν ἀλυσκάζων ἅλα ναύτης.
 Ἀλλ' ἔχ' χειμεῖνς σε φόβος χατέρυκε θαλάσσης,
 Καρτερόθυμα Λεάνδρ' διακτοεῖν δέ σε πύργῳ,
 Ἡγάδα σκμαίνουσα φαστροεῖν ὑμνῶναι,
 Μαυνομένης ὄρωσε ἀφειδήναιθα θαλάσσης,
 Νηλεῖς ἔχ' ἀπὸς. ὄφειλε δέ δούκιος Ἡρὸ,
 Χεῖματος ἱταμύοιο, μῦθεν ἀπάνευθε Λεάνδρου,

Et clarum officio dimittere fidus amorum,
Dirus amor, fatúmque coëgit, nuncia lethi
Fax miseræ accensa est, nec amantum prævia flāmis.
Nox erat, & motâ tum tempestate feroces
Grandia brumali tollebant æquora flatus,
Et vasto unanimes venti incubuere profundo.
Tunc quoque Leandrum consuetæ Virginis ardor
Impulerat sævo sese committere ponto.
Unda tumens undam ferit, & confunditur æquor,
Miscetur cœlo mare, mota est undique tellus
Ventorum occurfu, Zephyro contrarius Eurus
Ibat, & in Boream immani Notus irruit irâ,
Immensúmque furebat inevitabilis unda.
Dira sed in tumido Leander gurgite passus,
Sæpe mari genitam Venerem prece lassus adorat,
Sæpe ipsum pelagi domitorem, sæpe recenset
Atthidos ereptæ Borea tibi gaudia nympha.
Non tulit ullus opem, fatum non cessit amor.
Undique contritum juvenem maris obvius urget
Impetus, & pedibus sæva abstulit unda vigorem,
Brachiâque assiduo ceciderunt fessa labore,
Nec revomit salâs quas hauserat æquoris undas,
Sed bibit affusum defectis faucibus æquor.
Ecce facem extinguit crudeli turbine ventus,
Leandrúmque simul miserósque obtexit amores.
Prospiciens vigili sed apertum lumine pontum
Stabat adhuc dubiis Hero tristissima curis,
At jubare exorto sponsum non aspicit usquam.
Ergo oculos celeres circumfert æquore toto,
Fluctibus

Μηκέτ' ἀναφαιδὺν μινύειοι ἀγέρα λίκβει.
 Ἀλλὰ πότρε ἔ μοῖρα βίβοιτο θελγμοῦν δέ
 Μοιραῖαι ἀέθωνε ἔ ἔκπε δαλάν Ερώται.
 Νῦξ ἰὼ, εὐτε μάλιστα βαρυτινάτες αἵται,
 Χειμεῖνς πνοῇσι ἀχαιτίζοιτες αἵται,
 Ἀγρόοι ἐμπίπθουσι ὅππῃ ρηϊμῶνι θαλάσσης.
 Δὴ τότε Λεάνδρος τῶ ἐρήμονος ἐλπίδι νύμφης
 Δυσκελάδων πεφόρητο θαλασσαίῳ ἐπὶ ἰώπων.
 Ἦδη κύμα π κύμα κυλίνδετο, σῖγχυτο δ' ὕδωρ
 Διγέει μύοιτο πάντος· αἰέχρετο πάντοθεν ἡχὴ
 Μαριαμδῶν ἀνέμων· ζεφύρω δ' ἀντέπνευε ἔυρος,
 Καὶ ἰότος ἐς βορέην μεγάλας ἀφένκει ἀπειλάς,
 Καὶ κτύπος ἰὼ ἀλίαςτος ἐισομαεχέριο θαλάσσης.
 Αἰνοπαθῆς δὲ Λεάνδρος ἀκκλῆτοις ἐν δῖασι
 Πολλάκι μὲν λιτάινει θαλασσαίῳ Ἀφροδίτῳ,
 Πολλάκι δ' αὐτὸν ἀνακτα Πρῶσιδάσῃα θαλάσσης
 Ἀτθίδος ἔ βορέην ἀμνήμονα χέλλιπε νύμφης.
 Ἀλλὰ οἱ ἔπεσ ἀρηγὴν· Εἰως δ' ἔκ ἤρκεσι Μοίραις.
 Πάντοθι δ' ἀγρομδῶνιο δυσαντεῖ κύματος ὀρμῇ
 Τυπόμενος πεφόρητο· ποδῶν δ' οἱ ἄκλασσι ὀρμή,
 Καὶ θένος ἰὼ ἀδδῶντον ἀκοιμήτων παλαμαίων.
 Πολλὴ δ' αὐτόματος χύσις ὕδατος ἔρρεε λαμψῶ,
 Καὶ ποτὶ ἀλγῆϊτον ἀμαμακάτῃ πῖεν ἄλμης·
 Καὶ δὴ λύχιον ἀπῖτον ἀπίσβισι πικρὸς αἵτης,
 Καὶ ψυχὴν ἔ ἔρατῃ πολυτλήτοιο Λεάνδρου·
 Ἦ δ' ἐπὶ δῆγύοιτος ἐπ' ἀγρῦπτοισι ὀπταπαῖς
 Ἰσατο, κυμαίνετα πολυκλαύτοις μεέμναις.
 Ἦλυθε δ' ἡερῆμα, ἔ ἔκ ἴδε νυμφίον Ἠρώ·
 Πάντοθι δ' ὄμμα πίταται ἐπ' ἑυρέα ἰώτα θαλάσσης,

Fluctibus oppressum tumidis si fortè videret
Infidâ face deceptum, ad fundamina turris
Ut lacerum scopulis vidit miseranda maritum ,
Diripuit variam moritura à pectore vestem.
Nec mora præcipitem turri se misit ab alta,
Exanimem super expirans illapsa maritum,
Ultima nec miseros necis hora diremit amantes.

BIONIS

Guil: Faithorne fe:

Εἶπε ἰσαγρήσειεν ἀλώμενοι οἱ κορυκοῖτις
 Λύχης σβεντυμόιοι. Παρὰ κρηπίδα δὲ πύργῳ
 Θρυπτόμενοι σιλάδουσι ὅτ' ἔδρακε νεκρὸν ἀκοῖτις,
 Δαυδαλέοι ῥήξασα παρὲς στήθεσι χεῖρας,
 Ροιζήδον τοῦ χαλκῶος ἀπ' ἡλίβατον πρὸς πύργῳ.
 Καὶ δ' Ἡρὸ τέθηκε σὺν ὀλλυμένῳ κορυκοῖτι·
 Ἀλλήλων δ' ἀπόσαντο ἔς οἱ πυμάτω παρ' ὀλέθρου.
